

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Chronologiae Veteris Testamenti Accvratvm Examen
Augustißimæ, Invictissimæq[ue] Domui Austriacæ
Dicatvm**

Philippi, Henricus

Coloniae Agrippinae, 1637

2. Quando Tabernaculum erectum, vnctum [et]c. cap.7.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64340)

quinquaginta. Exodi. 8. v. 25. Numer. 1. v. 48. Quod non vsque adeo mirum
deri debet, prius enim lustrum, non fuit ante stragem illam, quam fecerunt
uiræ die adorati vituli & fractarum tabularum, quicquid nonnulli opinantur
sed posterioribus tabulis iam relatis, cum in tabernaculi fabricationem Moyses
incumberet. Sic contigisse potuit, vt à priori lustro ad alterum, non plures
rerentur, quam alij ad annum ætatis vigesimum pertingerent: siquidem
nisi 7. circiter menses intercesse. unt.

*Causa
huius cen-
sus.*

3. Dices: quid post tantillum temporis noua lustratione opus erit? Quia id oraculo diuino iubebatur. Deinde primus census initus fuerat pro tributione faciendâ ad tabernaculi præparationem; secundus ad castra modius locanda, præsertim verò, ad tam ingentem multitudinẽ tribuendam tabernacula disponendam. Ita Cornelius, Bonfrerius, Lorinus Menochius hunc locum, Tostatus. q. 7. Fuit & alia populi numeratio post multos annos in campetribus Moab de qua Num. 26.

CAPVT VII. Num. v. 1.

Quæstio.

1. **F**actum est autem in die, qua compleuit Moyses tabernaculum, & erexit illud, & sanctificauit, cum omnibus vasis suis, altare similiter, & omnia vasa eius. Erunt principes Israel &c. Certum est omnium sententia, & sacre scripturæ autoritate, tabernaculum erectum fuisse, vinctum, sanctificatum, mense primo tradit Moyse Exodi vltimo, v. 15. has verò oblationes, nonnulli ad secundum mensem differunt, vt Salianus an. m. 25. 45. num. 79. & seqq. Probare enim personis principum offerentium, quos scriptura hic v. 2. vocat *præfectos* non numerati fuerant. Chaldæus & apud Fagium Rabbi Salomon habent: *qui præstantes cum moysè & Aaron, cum numerarent Israelitas.* Hæc autem numeratio est primo die mensis secundi. Num. 1. v. 1. & 18. ergo non ante mensis secundum donaria obtulerunt. Quod confirmare videtur ordo Moisaicæ natiuitatis, quæ prius censum populi quam principum sacrificia commemorat. Probat 2. ex rebus oblati, quæ fuerunt sex plaustra tecta, cum bobus 12. quibus vsi sunt tabernaculo, prout eorum officijs conueniebat, transferendo huiusmodi uorum iam peracto, vt docemur Num. 3. Probat 3. ex ordine principum offerentium diebus 12. qui ordo non fuit natiuitatis, aut dignitatis, sed temporum prout circa tabernaculum Israelitæ castra metabantur. Num. cap. 2. prius recensita erant capita familiarum. Probat 4. Artifices non nisi mense primo tabernaculi fabricam absoluerunt: ergo vt tot donaria aurea & argentea principibus offerenda expedirent, vno vt minimum mense, nimirum primo anni sequentis indigebant. 5. Aaron & filij eius, necdum 7. dies suæ consecrationis absoluerant, sed inchoarant tantum prima die mensis primi, quæ

*1. Opinio.
cum 6.
argumen-
tis.*

dedicatum est tabernaculum; igitur victimas ritu publico & solempni mactare ante diem octavam non poterant. 6. ab autoritate historiarum Scholasticorum & Carthulianorum, qui dicunt non eodem die numero has oblationes fieri coeptas, quo dedicatum est Sanctuarium; sed specie tantum, sicut Iudaei observabant sabbatum, in die, qua Deus ab opere creationis cessavit, pascha celebrabant in die, qua migrarant ex Aegypto, & nos diem Dominicum colimus quia Christus in ea resurrexit. Unde concludit hic author, ideo munerum principum oblatio, ea die, qua consecratum est tabernaculum: quia sicut octava die primi mensis absoluta est caeremonia dedicati Sanctuarii, & consecrati (cum filiis) Aaronis: ita octava secundi mensis oblationes fieri coeperunt.

2. Bonifacius docet, erectionem, unctioem, sanctificationem tabernaculi & altaris septem ipsos dies tenuisse, ut patet Exodi 29. oblationem plastrorum & bouum refert ad primam diem primi mensis, quo coepta sacerdotum consecratio, vel ad septimum quo finita est: munera vero principum putat offerri coepta, die octavo eiusdem mensis a sacerdotibus recens initiatis, & Moysen primis septem diebus eas tantummodo hostias obtulisse, quae consecrationi sacerdotum, & utensilium tabernaculi erant necessariae. Itaque illum diem, quo hic v. 1. & 10. tabernaculum dicitur completum, erectum, unctum, sanctificatum cum suis vasis, & altare dedicatum, siue, quo haec omnia absoluta fuere, (vix explicat) vult fuisse septimum primi mensis inclusivè octavam exclusivè, quo primum novi sacerdotes poterant sua munia auspicari. Additque diem posse pro tempore indeterminatè accipi, ut in die idem sit quod eodem tempore, siue sub idem tempus, prout accipiendum videtur hic v. 84. Genebrardus an. m. 1670. ait in Martio principes sua sacrificia obtulisse, in Aprili numeratos per capita Israelitas; sic dissidet ab ijs, qui hasce oblationes in secundum mensum disseverant. Lorinus in argumento huius capituli refert plures hac de re opiniones.

3. Alij denique plerique ut fatetur Salianus initium harum oblationum, ad illam numero diem referunt quo erectum est tabernaculum. Ita Lyranus in hoc c. v. 84. Vincentius lib. 2. spec. hist. c. 32. Tostatus q. 3. Hugo, Cornelius v. 1. Lorinus ib. & l. c. Tornellus illo an. 2545. num. 2. Menochius hic. v. 11. Ratio huius sententiae est, quia sine necessitate non est recedendum a proprietate verborum quibus Moyses scribit, haec gesta in die qua tabernaculum fuit completum & erectum. Ad do considerandos esse v. 10. & 11. huius capituli, quorum prior principes dicuntur sua munera obtulisse in dedicationem Altaris, ea die, qua unctum est. Graecus habet ἐς τὸν ἑγκαίνισμόν, in encanimum siue encaniorum altaris celebrationem. Hebraeus ait eos obtulisse dedicationem Altaris, suo nimirum idiotismo, quo Deut. 16. v. 2. oves & boues tempore paschatis offerendos vocat pascha; &

Gg

immola-

P.
PhilippiChronologia
Testamenti

A. IV

17^a

*immolabis Pascha Domino Deo tuo, oves & boues, vbi Chaldæus & Græcus phasē
Hebræam retineat, noster autem reddit; immolabisque phasē Domino Deo tuo, de
uisibus & de bobus. Atqui Num. 7. v. 10. iubet Deus, vt singuli duces singulis diebus
offerant sua donaria in dedicationem altaris: quo loquendi modo vitur libet
Paralip. cap. 35. v. 8. & 9. Vbi Græcus, Hebræus, Latinus dicunt oblata annua
in Pascha. Quando igitur hic dicuntur factæ à principibus oblationes in
cationem altaris, perinde est ac si diceretur ad celebrandam dedicationem
ad ea suppeditanda, quæ dedicationem celebrem reddebant. Et sicur facta
illa, de quibus est sermo locis ex Deuter. & Paralip iam allatis, alio
ri non possunt, quam ad tempus Paschale: ita principum munera de quibus
gimus, ad tempus dedicationis, quæ prima die mensis primi incepta est, Ex
40. v. 1. 15. 24. & septem dies tenuit. Exodi 29. v. 37.*

*Ad 1. arg.
& opinionis*

4. Ad primam rationem eorum, qui principum oblationes in secun-
mensẽ rejciunt, respondet Cornelius, ter in deserto numeratum fuisse popu-
lum. 1. ante fabricam tabernaculi. 2. post erectum tabernaculum. 3. post
annos ad campestria Moab, vt iam notabam c. 1. num. 3. istos autem principes
fuisse præfectos eorum, qui prima vice, numerati fuerunt. Forſitan etiam dicitur
Moysen hæc scripsisse peracto iam altero censu, & sic per proleptin dixisse
fuisse præfectos eorum qui postea numerati fuerunt. Sicut S. Marcus cap.
verſ. 4. de Iuda Iscariote ait: *qui & tradidit eum*, cum tamen necdum tradidit
quando gerebantur ista, quæ ibi Euangelista meminit. Ad confirmationem
co, temporis ordinem hic non esse seruatum, vt supra dixi, & fusius explicabo
finem huius quæstionis.

Ad 2.

5. Ex secunda probatione solum colligimus, Deum præcepisse, vt Moyses
plaustra & boues acciperet, non autem vt eodem die Leuitis traderet. Inquit,
inquit, *ab eis, vt seruiant in ministerio tabernaculi, & trades ea Leuitis iuxta ordinem
serij sui. Itaque cum suscepisset Moyses plaustra & boues, tradidit eos Leuitis. v. 5. & 6.*
quidem eo die, sed postea suo tempore. Quæ verò hic v. 6. 7. 8. 9. attestant
mense sequenti gesta sunt: ac idcirco v. 10. cum Moyses ad interruptam de-
lationibus principum narrationem redire vellet, rursus inculcat eas factas
dedicationem siue ad celebranda onænia Altaris.

Ad 3.

6. Tertij argumenti negatur consequentia. Ita enim Deo placuit, vt quo-
dine principes in Altaris dedicationem donaria contulerant, illo eodem die
to, postea circa tabernaculum fœderis castra metarentur.

Ad 4.

7. Ad 4. dicendum, eo tempore, quo aliqui artificum tabernaculi
concinabant, alios munera principum adornasse, aut saltem aliquos
antequam erigeretur tabernaculum: siquidem & hæc donaria ad illud, vt
dicaretur spectabant.

1. Ad 5. Resp. ex omnium sententia septem illis diebus, quibus Aaron cum
 filijs initiabatur Moysen aliqua sacrificia obtulisse, quæ scilicet partim ad sa-
 cerdotum, partim ad altaris consecrationem pertinebant, vt patet Exodi 29.
 Non est autem ratio, cur non iisdem diebus potuerit hostias principum immo-
 lare, cum non deessent, qui cæcis victimis pelles detraherent, carnes in frustra
 conciderent, & alia eiusmodi mænia obirent, ad quæ obeunda sacerdotalis præ-
 rogatiua non erat necessaria, vt bene Cornelius & Lorinus.

2. Ad 6. Sunt alij grauioribus auctores, qui clarius contrarium censent. Exem-
 pla illa de die Sabbati, Paschatis, Dominica, sunt longè disparis rationis: cum
 enim sæpius redeant, non possunt ad eandem numero diem referri. Oblationes
 autem principum semel factæ sunt, nec alia de causa istæ oblationes in Hebræo
 nominantur dedicatio altaris, quam quod tempore dedicationis contigerint.
 Deinde si quid probarent exempla, quæ afferuntur, dicendum esset, factas eo
 die oblationes quo consecratum est tabernaculum: octauo autem die fatentur
 aduersarij, nihil actum esse, quod ad eius consecrationem pertineret. Septem
 etenim diebus præcedentibus peracta & absoluta fuerat. Quod si à termino
 extrinseco talem loquendi modum deducere licuerit, dici poterit festum puri-
 ficationis celebrari in die Natiuitatis Christi: quia sicut antagonistæ idcirco
 dicunt oblationes factas octaua, vt putant, die mensis secundi, quia taberna-
 culi consecratio absoluta fuit exclusiue die octauo primi mensis Hebraici: ita
 Purificatio diceretur celebrari die Natiuitatis Christi, quia celebritas natalitia
 absoluitur 2. die Ianuarij exclusiue quæ est 2. mensis primi apud Romanos: pu-
 rificatio autem celebratur 2. etiam die, sed mensis Februarij, siue apud Roma-
 nos secundi.

3. Bonfrerio assentior in eo, quod altaris consecrationem primis 7. diebus
 factam alle rat, si ipsius altaris cæremonias spectemus, vt habetur Exodi 29. sed
 oblationes principum vsque ad octauam diem dilatas non puto, & Moysen
 existimo septem illis diebus, ea quæ tunc principes afferebant, Deo obtulisse,
 sicut alias victimas obtulit. Alijs verò 5. diebus, nouos sacerdotes reliqua dona-
 tina sacrificasse. Oblationes refero ad diem siue tempus, quo tabernaculum
 vinctum & sanctificatum, nec non altare consecratum est in adæquatè: quia fa-
 ctæ sunt omnibus diebus consecrationis tabernaculi ac altaris, ac insuper quin-
 que diebus insecutis. Bene etiam monet Bonfrerius hic ordinem temporis non
 obseruari, sed pleraque, quæ libro Leuit. antecesserunt, his quæ hoc capite ha-
 bentur posteriora fuisse. Idem latius tradit Cornelius & Tostatus in hoc
 cap. quæstion. 2. vbi animaduertit, eodem quidem tempore erectum fuisse
 tabernaculum, sacerdotes initiari, & principum munera offerri cœpisse:
 in narratione verò Moysis non fuisse seruatum ordinem temporis, sed materiæ.

Gg 2

Nam

P.
PhilippiChronologia
Testamenti

A. IV

17^aAd opinio-
nem 2^a

Nam in fine Exodi, cum egisset de fabrica & partibus tabernaculi, sibi
 Moyses erectionem eius & dedicationem. In Leuitico cum ageret de ma-
 rio Sacerdotum, atroxuit Aaronis & filiorum eius consecrationem; in
 autem Numerorum, cum ea potissimum, quæ ad Laicos spectant commem-
 raret, censum populi descripsit, eiusque occasione Leuitarum ministeria,
 que Nazaræorum. Tum demum capite 7. redijt ad principum oblationem,
 ne quis existimaret hic ordinem temporis seruari, & iustum de quo cap. 1.
 oblationes principum fuisse initum, disertè monet initio cap. 7. se agere
 fuis eo tempore quo tabernaculum erectum, vñctum, sanctificatum fuit,
 ne vllus dubitandi locus relinqueretur inculcat v. 10. & 11. has oblationes
 dedicationem, siue in dedicationem altaris factas. Cum igitur ea de
 prima die primi mensis cœpta fuerit: non video rationem cur donari
 octauam diem vel primi vel secundi mensis differri poterint.

VII. NVM. v. 84.

Hæc in dedicatione altari oblata sunt à principibus Israel, in die qua consecra-
 Hebræus & Chaldaus habent: hæc dedicatio altaris in die, qua vngebatur, a
 bus & ducibus Israel. Hæc dedicatio altaris, qua die vnxit ipsum (Moyses) à primis
 liorum Israel. Particulam in die, accipiunt nonnulli pro tempore in determi-
 q. d. sub illud, vel paulo post illud tempus, quo fuit altaris dedicatio. Vi-
 licet aliquando sic accipi possit, vt si quis dicat vltimos quinque duces, in-
 nera obtulisse in die, qua consecratum est tabernaculum: arbitror nihil
 cum Cornelio, Lorino &c. hæc rō in die sumendum pro tempore determi-
 quo altare dedicabatur, vt sensus sit, illo tempore, quo altaris fuit consec-
 factas esse oblationes, subaudi quoad maiorem sui partem & in ad
 quoad ea quæ Exodi 29. præscribuntur. Simul enim cœperunt & per-
 durarunt consecratio & oblationes; illa die septimo; hæc duodecimo
 sunt. Sicut igitur similia dona non possent Pascha nominari, nisi aliqua
 ex parte tempore paschatis offerrentur: ita neque hæc ducum munera
 braicè, Chaldaicè, Græcè dedicatio dicerentur, si inceperunt peracta iam
 naculi, altaris & reliquorum utensilium dedicatione, vt latius dixi, q. præ-
 ti & clarè habet Vincentius l. c.

Quid hic
 significet
 IN DIE
 QVA.

CAPVT X. NVM. v. 11.

Quando
 migratum
 ex 12. ma-
 nione.

ANNO secundo, mense secundo, vigesima die mensis, eleuata est nubes de tabernacu-
 deris, profectique sunt filij Israel per turmas suas de deserto Sinai. Hunc esse
 secundum ab Exodo notant plerique omnes huius loci interpretes. Vnde
 ligimus moram Hebræorum in 12. mansione ad montem Sinai fuisse

anni exceptis 13, circiter diebus. Ad Sina enim venerunt tertia die mensis tertij anno primo egressionis de Aegypto, vt patet ex dictis in cap. 19. Exodi. Dixi circiter, quia non certo constat, vtrum mensis secundus fuerit causus. Hinc lenè aduertit præter alios Cornelius ea ad montem Sinai gesta esse, que à cap. 19. Exodi hucusque referuntur, nempe 1. omnes leges morales, iudiciales, & caremoniales latas esse in Sina. 2. Ibidem constructum & cum suis partibus dedicatum tabernaculum, quasi templum. 3. Consecratos Sacerdotes & Leuitas.

X. NVM. v. 33.

Profecti sunt ergo de monte Domini viam trium dierum. Hi tres dies, quibus à 12. mansione ad sepulchra concupiscentiæ migrarunt videntur omnino fuisse, 20. 21. & 22. mensis secundi.

Transitus ad 13. Stationem.

CAPVT XI. NVMER. v. 20.

Sed vsque ad mensē dierum. Hinc colligitur Hebræos ex multorum opinione, vbi ad vnum circiter mensē in 13. statione hæsisse, vt in hunc locum & v. 21. scribunt Cornelius, Lorinus, Bonfrerius, Menochius, Tostatus ante q. 78. Tornellus ad an. m. 2545. num. 59. Salianus ibi. num. 153.

Opinio multorum de mora in 13. mansione.

Versu 33.

Alibicarnes erant in dentibus eorum. Hanc plagam non primo aut altero die aucupij inmissam fuisse, sed explato circiter mense tradunt authores citati. Vnde sequitur eam videri non ante medium tertij mensis ascendisse. Aliud ab hoc aucupium coturnicum fuit de quo Exodi 16. vers. 13. Post instrictam hanc pœnam verisimile est Israelitas ibi non diu moratos. Tornellus moram in sepulchris concupiscentiæ tribus circiter & triginta diebus circumscribit, cui suffragatur Lorinus Num. 33. vers. 16. Sanctum que Hieronymum in hanc sententiam laudat, nec improbat Salianus num. 180. vbi hanc rem exactius ad caleniam renocans censet probabiliter, cum die 23. mensis secundi ad 13. mansionem sub vesperam peruentum esset, populum ex itinere fatigatum lautiores cibos appetiuisse, & communicatis inter se consilij die 24. carnes à Moysē postulasse, eodem die Deo prius consulto, responsum populo datum. Die sequenti confectum de 70. senioribus negotium. Die 26. aucupatum & conuiuari acceptum. Tam integro mense interposito vindictam de carniuoris circa 26. tertij mensis sumptam fuisse: tres quatuorve dies reliquos eiusdem mensis funebus & sepulturæ mortuorum datos, cum non satis credibile appareat, tantam multitudinem eadem die, & perijsse, & sepultam esse, ac proinde discessum ab hac statione videri ad Neomeniam quarti mensis referendum.

Varia opinio de eadem mora.

Gg 3

2. Hic.

P. Philippi

Chronologia
Testamenti

A. IV

17

*Aucupium
coturnicū
2. dies 20
nuit.*

2. Hic tamen aduerte primo, aucupium coturnicum biduo durasse, ut
betur vers. 32. Surgens ergo populus toto illo die, & nocte, ac die altero congregatus
nicum &c. Aduerte secundo Deum cum à Moysè confuleretur dixisse: Cras
detis carnes, v. 18. Si ergo Moyses die 24. tertij mensis diuinum responsum
pit, & ad populum retulit; sine dubio aucupium die 25. cœptum, & sequen-
ticum fuit. Quomodo verò Hebræi tempus huius & sequentis Statu-
tiantur, cap. sequenti declarabo.

CAPVT XII. NVM. v. 15.

*Maria
murmura-
trix 7.
dies leprosa*

1. **E**xclusa est itaque Maria extra castra septem diebus, & populus non est mo-
co illo, donec reuocata est Maria. Hinc aperte colligitur gentem Hebræ-
14. Statione Haseroth, mansisse, ut minimū vsque ad diem septimam, sed
sub initium mensis quarti ex 13. mansione migravit, & quarta die entis
Haseroth deuenit; non malè Toroniellus & Salius ex Deut. 1. ver. 2. cœp-
circa diem 12. quarti mensis inde mouisse. Nec multū obnititur Loringus
11. v. 32. dum ait Hebræos in Haseroth mansisse, ut minimū dies 8. fuisse
7. dies integros Mariæ murmuratricis lepra tenuit, & octauo, quo migra-
est ad castra redierit. Vide notas in Deut. 1. v. 2.

*Notabilis
Chrono-
graphia
Hebræorū.*

2. Hebræi vero in Seder Olam de tempore quo populus ex Haseroth
discessit sic habent: De Haseroth profectus est populus in desertum Paran
die mensis Sivan: vigesimo autem nono eiusdem mensis Moyses exploratio-
misit, ut colligi potest ex eo quod scribitur: erat autem tempus, quando
qua vna vesci possunt. Redierunt verò ab exploratione terræ, expletis
bus, id est, nono die mensis Ab, ex quo traditum à maioribus nostris
Nono mensis Ab, decretum est, ne patres nostri ingrederentur terram. Hæc
vera sunt, mora in Sepulchris concupiscentiæ, non fuit vnus mensis.
sum enim est ex Sina, vigesimo die mensis secundi, & tertio die, nempe
iusdem ventum ad Sepulchra: positi sunt in Haseroth ut minimū 7. dies
quibus si dies aduentus & discessus includantur, dicendum erit, primo
quo Hebræi in Haseroth fuerunt, incidisse in 19. mensis Sivan: sic enim
mus dies erit 25. eiusdem, quo Hebræi volunt suos patres ex Haseroth in
ran mouisse. Fac rursus diem 19. mensis Sivan fuisse quartam à discessu
pulehris, ex quibus migratum fuerit die 16. eiusdem: sic populus in Sepul-
concupiscentiæ, siue 13. Statione non integro mense substitisset, sed
die 22. mensis secundi, vsque ad 16. tertij. Cum tamen non nisi quartum
plenum mensem desit, vulgari loquendi modo, ea mora vnus mensis
deri potest. Hanc autem Hebræorum traditionem recipit Genebrardus

Quamvis coturnicibus sint pasti.

quam fatendum esset, tantam quidem coturnicum copiam populo suppeditam, ut in mensum integrum sufficere potuerit: ijs tamen necdum absumptis gulosis paulo post medium mensis Siuan perijisse, & sic populari duntaxat usu loquendi, coturnicibus pastos vno mense. Menochius putat coturnicum octodecim circiter millia millionum fuisse collecta.

CAPVT XIII. NUM. v. 3.

Misisti viros qui considerent terram Chanaan. Ut clarius inquiratur quando hæc missio contigerit tria hic in quæstione pono. 1. Quoto anno ab Exodo missi fuerint isti exploratores. 2. Quo circiter mense. 3. Vtrum post Hazeroth Hebræi per plures mansiones transferint, quam mitterentur exploratores.

QVÆSTIO I.

Quoto anno Exodi terra sit explorata.

Abque multis verborum ambagibus, dico hanc expeditionem ex communi authorum sententia institutam corrente anno 2. ab Exodo. Ita Abulensis Deuter. 1. q. 9. & alibi. Torriellus, Sallianus, l. c. Petauius ann. m. 2454. Cornelius, Bonfrerius, Lorinus & alij Num. 13. Deuter. 1. & 2. Iosue 14. Nam Deut. 2. v. 14. Tempus, inquit Moyses, quo ambulauimus de Cadesbarne, vsque ad transitum torrentis Zared, triginta & octo annorum fuit. Missos autem fuisse ex Cadesbarne exploratores ex varijs scripturæ locis, paulo post citandis patet: nec minus certum est, traicisse torrentem Zared, anno 40. ab Exodo, mortuo iam Aarone. Num. 20. v. 29. iuncto cap. 21. v. 12. & cap. 33. v. 38.

Conclusio.

QVÆSTIO II.

Quo circiter mense & die missi sint exploratores.

In genere certum est hanc expeditionem fuisse, quando iam præcoqua via ressi possunt, ut hic dicitur, ver. 21. Abulensis initio q. 5. ait id contigisse ante medietatem anni secundi ab exitu de Ægypto, in principio mensis quarit, vel quasi. Cornelius initio Iunij, Menochius Iunio. Torriellus ann. m. 2545. num. 62. & 63. putat Hebræos die 13. quarti mensis venisse in Rethma, & circa medietatem eiusdem mensis, emissos inde exploratores, ac tandem 26. mensis quinti ad castra redijisse. Torriello subscribit Lorinus, quoad tempus huius missionis. Sallianus ann. m. 2545. num. 200. ait, peruentum in Rethma siue ad Cadesbarne 16. die quarti mensis: die 17. captum de terra exploranda consilium, & post triduum die 20. eiusdem mensis exploratores esse profectos. Bonfrerius dicit in primis hanc explorationem adornatam sub initium æstatis seu æstiuum Solstitium: deinde ver. 27. hanc rem exactius ponderans, notat Hebræos à monte Sinai digressos 20. die mensis secundi, & tridui iter conficientes: ve facta docet pagina, ad sepulchra concupiscentiæ pertigisse 22. eiusdè, ibique plus.

Conclusio.

in genere. Variæ opinionones in specie.

P. Philippi

Chronologia Testamenti

A. IV

17